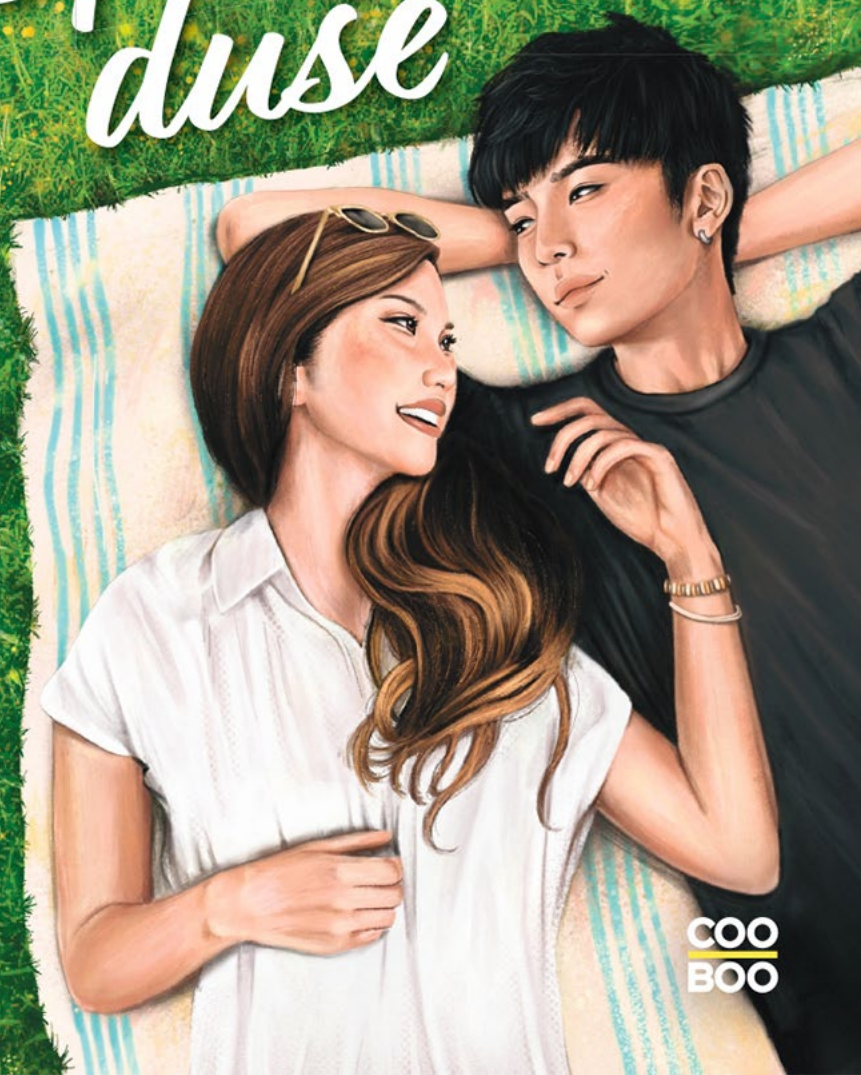

SUSAN LEE

Přeložila Lucie Secká

Sprůzzněné duše

COO
BOO

Spřízněné duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Susan Lee
Spřízněné duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Spřízněné
duše*

SUSAN LEE

*Sprůzněné
duše*

COO
BOO

Přeložila Lucie Secká

*Tátovi... který mi vždy říkal,
že můžu být kýmkoli – od Miss Koreje
až po prezidentku Spojených států 😊.*

*Ale já se rozhodla pro spisovatelku...
a doufám, že bys na mě za to byl moc pyšný.
Chybíš mi.*

kapitola první

Hannah

Jak dát svému klukovi líp najevo, co k němu cítíte, než ho plácát po zádech, zatímco on má hlavu ponořenou v zachodové míse a zvrací teplý pivo?

Utrápeně zasténá.

Začnu mu záda krouživě masírovat. „To bude dobrý.“

Takhle si rande svých snů sice nepředstavuju, ale když to vezmu kolem a kolem, jsem na tom ještě dobře. I když jsem na střední přišla vztahově bezprizorní, na letošní léto i nástup do čtvrtáku mám kluka a zajetou partu kamarádů. Je vtipný, jak se život umí člověku otočit vzhůru nohama, zrovna když to vůbec nečeká.

S Natem jsme toho spolu hodně zažili. Známe se už od školky – on byl veliký hromotluk a já malá oprsklice. Jako děti jsme se nenáviděli. Jenže osud zpravidla zasáhne v ten nejneočekávanější okamžik.

Narazila jsem na něj na pláži loni v létě den po tom, co se ségra odstěhovala do Bostonu. Byla jsem na dně, ale Nate byl překvapivě okouzlující. „Nechápu, proč se někdo stěhuje ze San Diega pryč,“ prohlásil. „To je úplná blbost. Takovému člověku se nejlíp pomstíš tak, že si město užiješ

na plný pecky!“ A pak jsme zajeli do města Carlsbad, kde jsem předtím ještě nikdy nebyla, a procházeli jsme se tam po květinovém poli. A nebylo to moc laciný, jak jsem se bála. Bylo to pěkný.

A tak jsem poznala, že stojí na mojí straně. Protože jako fakt – proč by se někdo stěhoval ze San Diega? Nate to chápe. Chápe mě.

Někdo zaťuká na dveře, nato Nate zase zasténá a vyšle mým směrem závan čehosi štiplavého. Ztěžka polknu ve snaze potlačit svůj dávivý reflex, abych předešla vlastnímu fiasku.

„Něco tu děláme,“ zakřičím.

Zpoza dveří ke mně dolehne posměšné odfrknutí a zachechtání.

„Jakože ne TO,“ dodám honem na vysvětlenou.

To by mi ještě scházelo: aby začal kolovat drb o tom, že v Jasonově koupelně během party na oslavu konce školního roku provádím s Natem něco skandálního. Věřte mi, že ten puch mě teda nijak zvlášť nerajcuje.

Zase někdo zaklepe. To v tomhle baráku mají jenom jednu koupelnu, nebo co?

„Hanno? Všecko oukej?“

No, díky bohu, známý hlas. Třeba nám Shelly zavolá Uber a pomůže mi dostat Natea ven. Ale zase je pravda, že v naší grupě platí za tu největší drbnu. Snažím se před ní neříkat nic, co nechci, aby se druhý den dozvěděla celá škola, a vím na tuty, že by Natea nepotěšilo, kdyby se říkalo, že neumí pít. Fakt nechceme, aby to Shelly postovala všude možně a aby k tomu lidi přidávali komentáře typu: „Nate nic nevydrží.“ Lidi si v komentářích neberou servítky.

Je to dobrý. To zmáknou. O Natea se postarám sama. I když situace není nijak růžová, na tváři se mi chtě nechtě roztahuje úsměv. Role spolehlivý přítelkyně mě baví. Jsem ráda, když mě někdo potřebuje.

„Jsme v pohodě, Shelly. Všechno je oukej. Nic zajímavého se tu neděje. Dík,“ zavolám na ni. Snad na nějaký šířeníhodný drama narazí jinde.

„Jasňačka! Kdybys mě potřebovala, budu dole,“ odpoví.

Z mísy se ozve zaúpění. Shlédnu na Nateův týl. „Ach jo, zlato, budeš dobře? Můžu ti něco přinést?“ zeptám se ho.

„Hanno?“ Trochu natočí hlavu a opře se tváří o prkénko. Snažím se nemyslet na všechny ty bakterie, které mu právě z porcelánového trůnu přelézají na tu jeho překrásnou hlavu. Nate mluví slabým hláskem a táhne mu z pusy. Nadechnu se, ale dál se už snažím dýchat jenom pusou. Seberu z toaletního stolku mokrý hadřík a oťru mu jím krk, kde mi učarují jeho kraťoučké blond chloupky. Zbytek hlavy mu vinou potu ztmaví do pískové, ale tyhle chloupky jsou skoro bílé.

Při tom pohledu jsem z nějakého důvodu najednou naměkko. I když je to chlap jak hora, roste mu takové chmýříčko. To je sladký.

„Hanno,“ osloví mě znovu a vytrhne mě z mého zasnění.

„Ano, Nate?“ Neochotně se k němu nakloním o něco blíž.

„Já...“ Znovu se nadechne a zdá se, že si není úplně jistý, jestli zase nevrhne.

„Pšššt. To je dobrý, Nate. Já vím, zlato. Já vím.“

„Hanno, my...“

My. Jééé. „Jo, jsme tu ty a já,“ řeknu.

„Já... já myslím, že už s tebou nechci chodit,“ vypadne z něj, načež natočí tvář zpět do útrob hajzlíku.

„Ne, to nemyslíš,“ odpovím.

Čas se zastaví. Celá zkoprním, jen do břicha jako by mě někdo bodl. Plyšový kobereček v koupelně najednou zdrsní a začne mě škrábat do kolen. Místnost jako by se najednou smrskla. Kolem sice panuje teplá sandiegská noc a dům plný povětšinou opilé mládeže zrovna nepřispívá k cirkulaci vzduchu, ale i přesto si myslím, že takhle strašně se potit není normální.

Nepanikař, nařídím si a zavřu oči, aby se svět kolem přestal točit.

Jeho slova mi znovu zazní v hlavě. Přece se ještě nemohl rozhodnout, že se chce rozejít, na to jsme spolu moc krátce. Určitě jsem se přeslechla.

Už s tebou nechci škodit. Moje řeč. Ať žijou dobrý skutky!

Už s tebou nechci rodit. Ne asi, jsme snad nějaký porodní báby?

Už s tebou nechci udit. Ode dneška žádný uzený. Jsem pro.

Zápěstí mi sevře obrovská ruka a vytrhne mě ze zajetí paniky. Jenže když Nateovi pohlédnu do zarudlých očí – všimnu si, jak mu kape z nosu, a ze všech sil se snažím nezírat na podezřele vyhlížející cosi, co má mezi zuby –, sevře se mi hrdlo.

Když se na něj dívám, nevidím lásku. Ani vztek. Ale... lítost.

„Nate, brouku, nejsi ve své kůži. Jsi namol a je ti zle,“ přesvědčuju ho třesoucím se hlasem.

„Mrzí mě to, Hanno. Pokoušel jsem se ti to říct celý večer. Ale nechtěl jsem ti ublížit,“ řekne mi a vyřčená klíše jsou podtržena dalším zasténáním odrážejícím se od vnitřku mísy.

„Ale... my k sobě patříme,“ vydám ze sebe hlasem, který se ke konci věty ztiší do téměř neslyšitelného šepotu. Znám uboze a nicotně.

„Kámoši můžeme být dál. Ale ve vztahu to mezi náma prostě nefunguje,“ poví mi. Zní příšerně. Snad je to kvůli výčitkám svědomí, že mi láme srdce, a ne proto, že má zrovna hlavu ponořenou do záchodu.

„A co nefunguje? Mně přišlo, že nás to oba baví. Jsme tady, na party, a... no, bavíme se, nebo ne?“

Shlédnu na něj – za Natea je to definitivní *ne*.

„Hanno, my ne... nemáme nic společného,“ pokračuje.

„Jak nemáme nic společného? Máme toho společného kopu! Jsme prakticky jedno tělo, jedna duše.“ Horko těžko se snažím honem si vybavit seznam věcí, které baví nás oba. Jenže v hlavě mi teď zeje jen černá díra, protože ve stresu mi to nemyslí.

„Fakt nemáme. Tebe ani nebaví to, co m...“

„Oba nás baví *Riverdale*,“ skočím mu do řeči, protože mě konečně něco napadne. Vidíte? Já věděla, že na něco přijdu.

„Vždyť to nesnášíš. Každý díl si děláš z Archieho prču.“

Při jeho slovech mi klesnou ramena. Má pravdu. Je to tak.

„Nesnášíš rajčata...“

A přes to jako u lásky nejede vlak?

„... a kočky...“

To je fakt. Nemůžeme se prostě shodnout, že se neshodneme?

„... a nevíš ani *ň* o k-popu nebo k-drama. Nemůžu s tebou sdílet svoji vášně.“

K-pop? K-drama?

Tentokrát zasténám já. To ne, Nate, i ty? Další člověk, co propadl náhlému celosvětovému šílenství po všem korejském. A zdá se, že jediný, kdo tomu na světě odolává, jsem já... ačkoli mám Koreu v krvi.

„Nate, jestli máš pocit, že to mezi námi skřípe, můžeme na tom zamakat.“

„Hanno?“ otočí na mě hlavu a znovu na mě pohlédne.

Jo, super, už teď svých slov lituje. Sama pro sebe si přikývnu a usměju se. Budeme v pohodě.

„Nate,“ také ho oslovím, sebejistým tónem.

Nate ale zděšeně vykulí oči, otevře pusku a pozvrací mi celé sandály.

Zastrčím si mobil mezi ucho a rameno, abych tak měla volné ruce a mohla si z ukazováčku a palce ocucat čokoládu. Snědla jsem celé Toblerone, začala jsem hezky na kraji, každý kousek ukousla přesně v předělu a držela ho hezky dole, aby se mi na prsty rozpustilo to právě množství čokolády, které si z nich nakonec budu moci olízat. Strategická forma konzumace na léčbu zlomeného srdce.

„Já nemohla dostat kopačky před skříňkami ve škole nebo na parkovišti před mekáčem jako všichni ostatní. Kdepak. Mně u toho musí nablít mezi prsty u nohou cucuky kuřecích kousků v pivní zálivce. Boží.“

Shelly je na druhém konci linky zticha. Nejspíš se při tom pomýšlení zvedá kufr i jí.

„Odkdy je důvodem k rozchodu jinej hudební vkus?“ zeptám se.

„Nate řekl Martinu Shepherdovi, a ten říkal Mandy Hawkinsový, která zas řekla Jasonovi Chenovi, kterej pak řekl mně, že když se tě Nate zeptal, kdo je pro tebe bájo, tak jsi prej odpověděla: lidi bojující za spravedlnost a rovnost a Sasha Obamová. Ne její ségra Malia.“

„Já netušila, že má Nate Maliu tak rád.“

„Jenže on se tě neptal, kdo ti přijde *bájo*, ale kdo je tvůj *bias*. To je z k-popu.“ Úplně ve sluchátku slyším, jak protočila panenky. „Tvůj bias je tvůj nejoblíbenější člen kapely.“

„No jo, ale proč jsem jediná, kdo něco takovýho neví?“

Natáhnu se po pytlíku arašídových M&Ms, co mi leží na nočním stolku. Zbývají jenom ty zelené, všechny ostatní barvy jsem už snědla. Hostina sestávající ze zelených M&Ms je můj lék na všechno.

„Ale jako fakt,“ pokračuje a moji otázku ignoruje, „nemůžu uvěřit tomu, že ti Nate dal kopačky teď před prázdninama. Vždyť jste měli tolik plánů! Sama je podniknout nemůžeš.“

Kopačky.

Sama.

Ta slova jako by mi vlepila facku, ze které mě ještě teď štípe tvář. Má pravdu. Krom času, co strávím na stáži, jsem doufala, že každíčkou bdělou minutu letních dní strávím s ním.

„Jako třeba ten kurz plavčíkování, ne? Z toho vám peníze nevrátí, víš.“ Její připomenutí protne opar mého utrpení.

Ježíši, plavčíkování. Chlór mi smrdí a pomýšlení na všechnu tu vlhkost, v níž mají bakterie a nemoci pré, mě děsí. Jenže Nate měl na naše „super léto před čtvrtákem“, první léto, co strávíme jako pár, tolik nápadů a plánů. A dokázal mě na ně dost nabudit. No, možná bych měla být prostě vděčná za to, že už k tomu bazénu nemusím. Když jsem teď dostala...

kopačky.

A jsem

sama.

Bez kluka. Bez letních plánů. Bez života. Na náměstí Times Square v New Yorku se na obřím billboardu v záři jasně poblikávajících světel objeví nápis *zoufalka* a rozehraje se k tomu písnička od Céline Dion „All by Myself“.

„Já se Nateovi asi ozvu...“

„Hele, dej tomu den dva. Ať mu začneš chybět. A jestli ho budeš chtít dostat zpátky, tak na to budeš muset jít strategicky,“ navrhuje mi Shelly.

„Dostat ho zpátky? A to jde? Myslíš, že by to šlo?“ zeptám se.

„Totálka. Já ti píchnu. Hele, Nate má stopro rád Blink, MooMoo a ARMY. Jo a Son Je-džin je přímo posedlej. Na dramaťáku loboval za to, aby se jako další školní představení hrála hra podle k-drama *Láska padá z nebe*. Takže tady bych začala. Nastuduj si věci, který má rád, Hanno. Pokud s tebou nechce chodit proto, že nemáte nic společného, tak ho přesvědč o opaku tím, že... no... něco společného mít budete.“

Jako by na mě mluvila čínsky. A proč si přijdu zahnaná do kouta tím, že mě tu poučuje Shelly Sandersová? Proč zrovna ona? Ale třeba má pravdu. Třeba ho získat zpátky dokážu.

„Éé... díky,“ vysoukám ze sebe. „Musím si toho ještě hodně nechat projít hlavou.“ A Googlem.

„No, jdu s pár lidma prubnout tu novou cukrárnu s rolovanou zmrzlinou, tak už musím.“ A položí mi to dřív, než stihnu zavřít pusu nebo se zeptat, jestli se k nim nemůžu přidat. Počkat – to mě rozchod připravil i o moji partu?

„Čau,“ řeknu nikomu. Manžetou mikiny setru z displeje mobilu čokoládovou šmouhu. Zírám na flek na látce a zvažuju, jestli ji neolíznu. Možná později.

Svalím se na postel obličejem dolů.

Do pokoje mi vtrhne máma, roztáhne závěsy a oslepí mě světlem. Moje oči, moje oči! „Tak jo, Hanno. Vstáváme. Proč tu máš všude zataženo? Divně to tu smrdí. To ses dneska ještě nesprchovala?“

„Prosím tě, mami, to nevidíš, že chci bejt sama? Musím se z toho vyhrabat,“ zakňourám.

„Jo, ale tím, že tu dřepíš ve tmě, cpeš se čokoládou a nemyješ se, se z toho nedostaneš.“

„Mami. Jdu na to prostě po svém.“

„A to je co? Že promrháš celý život? Hanno, vždyť jste s Natem byli jenom chvilku. Vždyť to kimčchi, co jsem tehdy naložila, ještě ani nezačalo kvasit.“ Nazírat na hodnotu vztahu v závislosti na délce procesu fermentace zeleniny umí jenom moje máma. „Tak se seber a uklid' si tady. Musíme do kostela přihlásit tě na brigádu jako učitelku do letní nábožky.“

Snad si máma nemyslí, že když jsme se s Natem rozešli, tak mám najednou celé léto čas na to učit v letní nábožce sebranku urvaných děcek ze základky. Já základku nesnášela.

„No, to ne, nemám zájem. Mám jiný plány,“ zalžu. Jakože na ten kurz plavčíkování pořád nastoupit můžu. I když vidět Nateovo opálené, namakané tělo v šortkách s vědomím, že o mě nestojí, by mě asi dodělalo už totálně.

Ale učení v letní nábožce by byla ještě bolestivější cesta k záhubě.

„Hanno, buďto letní nábožka, nebo se přihlásíš do hagwon na doučování na přijímačky na vysokou.“

„Ale vždyť budu chodit na stáž,“ vymluvím se na stejnou věc jako už několikrát předtím. A i když tam budu trávit jen dvě hodiny týdně – budu pomáhat na imunologii –, máma má za to, že si tím krásně umetu cestičku přímo na medicínu. Dost možná má pravdu.

„Můžeš dělat obojí. Nábožka je jen dopoledne a stáž jen v pondělí odpoledne, nebo snad ne?“

A sakryš.

Zabořím obličej do polštáře. „Jdi, prosím, pryč,“ žadoním.

Cítím, jak se matrace prohne – mamka se posadila na postel vedle mě. Zlehka mě poplácá dlaní po zádech. „Hanno, ty máš na víc než na toho bezbožného Američana.“ Hlas má podezřele laskavý.

„Ty to nechápeš, mami.“ *On mě měl rád*, chci jí říct. Mě. Ale teď už je to asi jinak. Víím, že jsem měla jít s davem a taky propadnout kouzlu kapely BTS. Ale já měla za to, že k-pop a k-drama je pro „ně“ – pro korejský Korejce,

ne pro americký Korejce, a už vůbec ne pro americký Američany. Jak jsem mohla takhle zaspát? Teď jsem absolutně mimo, out. Na rozdíl od Natea.

„A co bych měla chápat? Hanno, měla bys chtít přítele, co tě má rád proto, že jsi chytrá a nadaná a že máš svalnatá lýtka. Zkrátka spořádaného Korejce.“

A je to tu.

Posadím se a v duchu se připravuju na to, jak mi máma bude dohazovat nějakého dalšího „spořádaného křesťana“ od nás z korejského kostela. Bude to Timothy Čong, protože je ztělesněním dokonalosti a hraje na housle? Nebo Joshua Lee, protože je ztělesněním dokonalosti a jezdí v BMW? Ne, ne, určitě to bude Elliot Park, protože je ztělesněním dokonalosti a předčasně ho přijali na vejšku na UCLA.

„Teď si ale s klukama nelámejme hlavu. Mám pro tebe jednu báječnou zprávu. A pak šup do kostela.“

Počkat, toť vše? To se nevytasí s žádným resumé nějakého nového korejského kluka? Není to past? Něco tu nehraje. Čekám, odkud to přiletí.

„Ehm, jakou báječnou zprávu, mami?“ pomalu otočím hlavu, pohlédnu mámě do očí, svraštím obočí a zkoumám její výraz. Je dokonale namalovaná, obočí má dokreslené microbladingem, pleť díky nejnovějšímu korejskému pudru řádně svěží a rty v téměř pastelově růžovém odstínu. Spíš než jako máma vypadá jako moje sestra.

„No, když tu není táta ani tvoje sestra, máme tu spoustu místa...“

Tátu poslali za prací do Singapuru, ségru zas do Bostonu, a náš dům tak zeje stále větší prázdnotou. A to ani nemluvě o tom, že mamka bývá v kostele víc než doma.

Léto jsme odjakživa trávili všichni společně. Léto patří rodině. „Ale přijedou aspoň na čtvrtýho července,“ řeknu a snažím se, aby se mi na konec věty nevloudil otazník.

„Jasně,“ prohlásí mamka nepřesvědčivým tónem. „Ale i tak budeme mít místo pro hosty.“

„Jaký hosty?“

„No, nedávno jsem se bavila s jednou kamarádkou a...“

Tohle nezní vůbec dobře. „Ma-mi?“ oslovím ji pomalu. „Co kuješ?“

„Že neuhodneš, kdo sem za námi přijede na celé léto až z Koreje?“ vyjekne a spráskne přitom ruce.

To ne.

„Moje nejlepší kamarádka, paní Kim. S rodinou!“

Ne, ne, ne.

Zajíknu se.

Jacob Kim.

Po všech těch letech.

Otevřu pusu a chystám se zděšeně vykřiknout, když vtom mě máma čapne, stáhne mě z postele a sevře mě v oslavném objetí. „Přijede za námi moje nejlepší kamarádka a s ní i její báječný syn Jacob a krásná dcerka Čin-hi. A náš dům naplní smích a veselí!“

Dělá, jako by u nás doma jinak bylo živo jako v márnici. Vždyť se směju. Vždyť se veselím.

„Budu vařit korejskou kuchyni a jíst budeme všichni hezky pospolu,“ plánuje si.

Dělá, jako bych její jídlo odmítala. Já jenom prostě nechci jíst korejská jídla k snídani, obědu i večeři, no. Jenže ona nic jinýho nevaří.

Máma uvolní své sevření, ale chytne mě za paže a zatřeše mnou. Ten šok mě celou paralyzoval, a tak se mnou cloumá jako s hadrovou panenkou. „Pamatuješ si na Jacoba? Jako malí jste byli nerozlučná dvojka! Nejlepší kamarádi na prvním i druhém stupni.“

Jo jo, Jacoba si pamatuju sakra dobře.

Naše mámy nám pořád dokola omílaly, že nejlepší kamarádi jsme byli „ještě před tím, než jste se narodili“, a to jenom proto, že se spolu mámy kámošily, zrovna když byly obě v tom.

Po krku mi stoupá horko a hrud' se mi tísnivě sešněruje, ale já to ignoruju. Jacob Kim už ve mně dávno žádný emoce nevzbuzuje. A teď s tím znovu začít nehodlám.

„Teď byste se zase mohli kamarádit tak krásně jako dřív,“ zasní se.

„To bylo hodně dávno,“ připomenu jí. Ano, byli jsme kamarádi. Nejlepší kamarádi. Ale on se na naše přátelství vykašlal. Vyměnil mě za život celebrity v Koreji. „Nemám zájem,“ prohlásím a odstrčím se od mámy pryč.

Máma zděšeně zvedne obočí. „Ale vždyť je to Jacob. Jacob Kim!“ připomene mi, jako by snad opakování jeho jména odčinilo to, co provedl.

„Fajn. Ale jestli sem přijede, tak ať se mi klidí z cesty. Já už mám na léto plány,“ řeknu.

„Ale vždyť jste se s Natem rozešli. Teď už žádné plány nemáš.“ Jauvajs, mami. Zásah přímo na komoru. „Dopoledne můžeš chodit učit do nábožky. A zbytek dne si můžeš užívat s Jacobem. Bude to perfektní léto.“

„Mami,“ svěším ramena a div si nedupnu. To se mi snad jen zdá!

„Hanno,“ osloví mě varovně.

Zíráme si do očí. A uhnout pohledem nehodlám. Tak schválně, kdo z nás má větší výdrž. Máma to má projetý. Já se jí nepodvolím.

Mrknu.

„A navíc,“ zapěje vítězně, „čeká nás spousta příprav!“
Odšourá se pryč a píská si k tomu písničku, co zpívají v kostele.

Počkat, to mi jen něco spadlo do oka! Chci odvetu.

Přísahám, že ona z těch schodů normálně hopká. Super, lepší plány na léto než já teď má i moje máma.

Ale vtom si postavím hlavu. Všichni kolem si budou léto užívat na plné pecky a budou si dělat, co se jim zlíbí. Tak proč ne já? Čert vem letní nábožku. Čert vem návštěvu z Koreje. A hlavně – čert vem Jacoba Kima.

Teď dokážu myslet jen na jedinou věc: na operaci „Získej zpátky Nateovo srdce“.

Krok první: vygoogli si Blink, MooMoo a Son Je-džin.

kapitola druhá

Jacob

„Prosím, nechod' pryč,“ zavzlyká zoufale se třesoucím hlasem. Chytí mě za paži nečekanou silou a odtáhne mě pryč od dveří.

Svšším hlavu a nepatrně se na ni ohlédnu přes rameno. „Musím. Kvůli sobě, kvůli rodině. Nechci ti ublížit, ale jinak to nejde. Musíme se rozejít.“ Zlomí se mi hlas a slza, která se mi skutálí po tváři, mě samotného překvapí.

„Co si počnu?“ útrpně zaběduje se srdcem rozdrceným na tisíc kousků.

Následuje dramatická pauza.

„A... stop,“ zavelí režisér, ale její pláč mi stále ještě doznívá v uších.

Vymaním se ze scény i ze své role a přenesu se zpátky na filmový set v hogo fogo bytě s vysokými stropy, který je celý osvětlený světlomety a má okna, co se tyčí od podlahy až ke stropu a nabízejí výhled na řeku Han. Otrů si slzu.

„Dobrá práce, všichni,“ pochválí nás režisér. „Pro dnešek máme hotovo.“

Začne se to kolem mě hemžit – set se začíná vyklízet. Dneska už mi netrvá tak dlouho se z emotivně vypjaté

scény dostat do normálu, ale pořád mě ještě udivuje, jak rychle se přes to dokážou přenést a jít dál ostatní.

„Na.“ Někdo mi do rukou vloží dva ubrousky, kterými si mám otřít namalované oči, a záhy i štos papírů. „Auto tu bude za deset minut,“ oznámí mi moje manažerka He-džin, načež odkráčí za mojí hereckou kolegyní. Je milá asi jako šmirglpapír.

Zběžně si papíry prolistuju – je mezi nimi scénář na poslední díl první řady, krátké shrnutí série druhé a nějaké velmi oficiálně vyhlížeující právní dokumenty. Moje nová smlouva. Pořád se mi nechce věřit, že budeme točit i druhou řadu. To v korejské televizi není zvykem.

Herectví mám rád. Hrát postavy, které jsou úplně jinak založené než já, je pro mě hotová katarze. A ty peníze mám ještě radši. Jenže pomyslení na další sérii s touhle postavou a obsazením mě vyčerpává už teď.

Přejdu k oknu a podívám se, jak velký dav se před budovou srotil dneska. Ačkoli jsme v třicátém druhém podlaží, vidím, nebo spíš cítím, jak to v davu nadšeně vře. Lidí je tam víc než včera a zdá se, že jejich počet roste každým dalším dnem našeho natáčení.

Ale nebydlím tu. Jsem sice Kim Čin-sok, stoupající hvězda na nebi k-dramatu, ve kterou společnost SKY Entertainment vkládá obrovské naděje. Jenže na to, abych si mohl dovolit bydlení v gangnamské Hyundai Tower West, mi moje úspory zdaleka nestačí. Zatím. Moje skutečné já – Jacob Kim, mladý začínající herec – žije s mámou a sestrou v poměrně velkém dvoupokojovém bytě o několik čtvrtí dál.

Ještě nedávno jsme ale pomalu ani nevěděli, jestli budeme mít vůbec kde bydlet. Takže ne že bych si nějak

stěžoval. Já jsem hlavně rád, že nejsme na ulici a že máme co jíst. V břiše se mi rozbublá známá panika a hrozí, že ve mně nabobtná, celého mě pohltí a stáhne do tmy. Když jste se jako malí neustále báli o peníze, takové úzkosti se zbavíte jen těžko. A to i teď.

„Musíme jít,“ ozve se hluboký hlas Eddieho, zaměstnance televizní stanice SKY, kterého mi přidělili. Nasměruje mě do chodby a pak do výtahu. Zastavíme o dvě patra níž, a jakmile se dveře otevrou, do nosu mě okamžitě praští omamná vůně jasmínu. Je to nezaměnitelný parfém mé herecké kolegyně Sin Min-gjong. Úplně mi to spálí chloupky v nose.

Už se stihla převléknout a přečesat, i když jsme došli sotva před pár minutami. Má dokonalý make-up a vypadá, jako by právě slezla ze stránek módního časopisu. Kilo korektoru, co mám napatlané na bradě na bedaru z dnešního rána, pod tlakem její dokonalosti popraská. Min-gjong je dechberoucí.

A zároveň ten nejpříšernější člověk, kterého znám.

Nastoupí do výtahu a její doprovod mě a mého jediného asistenta natlačí do rohu. Vidím, jak se na mě na milisekundu podívá a nepatrně přitom zkroutí ústa.

„Anjong hasejo,“ věnuju jí zdvořilý korejský pozdrav a zlehka se jí pokloním do zad.

„Říkala jsem ti, abys přestal jíst čokoládu. Máš přílišnou pleť,“ zpraží mě.

Naučil jsem se, že když má zrovna náladu být na mě jedovatá, je bezpečnější jen přikyvovat a mlčet. Znam své místo. A přesto...

„Ta dnešní scéna se nám povedla, vid’?“ zeptám se jí.

Ve výtahu dojde veškerý vzduch a všichni se zadušení k smrti svalíme k zemi. Nebo mi to tak aspoň přijde, když si umučeně povzdychne. Sakra. Měl jsem se držet původní strategie a mlčet.

Neodpoví mi.

Když se otevrou dveře, prošouráme se přes lobby a ven z hlavního vchodu budovy. Tady je řev uširvoucí a na chvíli mě oslní záblesky fotáků.

„Minčín! MinČín!“ pořvávají na nás fanoušci naším „párovým“ jménem. Při chůzi se ke mně Min-gjong nahně o něco blíž. Zastrčí si pramínek vlasů za ucho v tak dokonale předstíraném gestu nesmělosti a skromnosti, že by za to měla dostat Oscara. Položím jí ruku na záda.

Chci se zastavit a každému z těch, co sem přišli, poděkovat za to, že si našli čas a dnes si tu na mě počkali. Je to od nich vážně super. Jenže to nesmím. Každý kontakt s fanouškem musí být dokonale naplánován. Místo toho se spolu s Min-gjong usmějeme, slušně se jim všem skupinově pokloníme a pokračujeme v chůzi.

Zatímco čekáme, než u nás zastaví auto, He-džin mi dá pokývnutím znamení, abych fanouškům hodil pomyšlnou kost. Ohlédnu se na ně, zamávám jim a pak si prsty projedu přerostlou ofinou, což si v davu vyslouží další jekot. Podívám se na ně, mrknu a z ukazováčků a palců udělám malé srdíčko. Dav se může zvencnout.

Vřavu nadšeného hulákání protne pronikavé zakvílení. „Miluju tě, oppa!“ zvolá nějaká holka, která ke mně zoufale natahuje ruku ve snaze se mě dotknout. Jakmile si dav všimne, že uječená fanyňka upoutala mou pozornost, začne se tlačit dopředu. Dívku vpředu namáčknu

na zábradlí, ve tváři se jí zjeví panika. Přeběhnu k ní, abych jí pomohl a odstrčil od ní lidi pryč. Ale noha se mi zasekne mezi dvě tyče v zábradlí a šeredně se mi zkroutí kotník. Zašklebím se a vykřiknu bolestí.

Cítím, jak mě chytí něčí paže a zvednou mě ze země. „Z cesty,“ huláká Eddie, zatímco mě táhne pryč od davu a rychle mě strká do auta. Pomalu ani nezavře dveře a už uháníme pryč, načež z fanoušků nezbyde nic než jen šmouha v zadním okně.

„Co tě to napadlo?“ štěkne na mě He-džin.

He-džin je dokonale upravená ve svém typickém stylu – má na sobě černý kalhotový kostýmek značky Armani a bílou saténovou blůzku. Vlasy má svázané do drdolu, ze kterého jí nečouhá ani jeden jediný vlasek. Je ale jasný, že jsem ji dožral.

„Drtili ji na padrt,“ obhajuju se. „Promiň.“ Já se omlouvám *imrvére*. Ať už na vině jsem, nebo ne.

„Všechny – včetně té fanynky – jsi vystavil nebezpečí,“ vytkne mi He-džin. „A co kdyby tě vyfotili, zrovna když ses tak šklebil? Pravidla přece znáš.“

Zavřu oči a polknu knedlík podráždění, co se mi udělal v krku. Nevím, jestli mě víc štve ona, nebo já sám. Má totiž pravdu. Pravidla znám. Pokonil jsem to. Tiše vzdychnu a snažím se ztišit hlasité myšlenky. A ignorovat bolest v kotníku.

Zhluboka se nadechnu. Auto je nové a nos mi naplní vůně kůže. Naše rodinné auto, s nímž jsem vyrůstal, mělo polstrování ušmudlané, samý flek a díra, a interiérem prostupoval nakyslý odér, kterého se máma ne a ne zbavit, ať už se o to snažila sebevíc.

Když jsem přijel do Koreje poprvé, byl jsem neduživé ubožátko. Přetrpěl jsem tři roky v přípravném programu společnosti – což je prakticky farma na nové talenty, potenciální megahvězdy k-popu nebo k-dramatu –, kde vytrřbili moje „kouzlo“, jak se tady říká. A teď hraju hlavní mužskou roli v seriálu *Srdcem i duší patřím Soulu*, který vypráví dlouho očekávaný spletitý příběh lásky dvou teenagerů, kteří si nejsou souzeni. Když ho teď koupil Netflix, naše sledovanost vyletěla do nebe. Proslavili jsme se i v zahraničí.

Nesmím usnout na vavřínech. A nesmím to podělat.

„Jedeme na rozhovor s jedním německým časopisem a pak ještě s *Entertainment Weekly Canada*. Minky si vezme ty květinové šaty od Gucciho a pak se převlékne do těch levandulových od Celine. Čin-sok si oblékne červený svetr Supreme a pak se převlékne do bílé košile od Balenciagy. Nejvyšší popularitě u lidí ze Severní Ameriky se podle všeho těšíš v bílém.“

„Jak něco takovýho můžete vůbec vysledovat?“ zeptám se. Je šílený, co za statistiky si společnost vede. Z toho, že fanouškům záleží na tom, co mám na sobě – a v čem podle nich vypadám sexy –, mi jde hlava kolem.

Fanoušci. Já mám fanoušky. Než jsem se přestěhoval do Koreje, nikdo by o mě ani kolo neopřel. V San Diegu jsem býval pouhá asijská pidi hromádka nervů, co měla alergii snad úplně na všechno. Kdo by byl tušil, že i když vysoký vyžle ostríháte podle hrnce, budou po něm holky jednoho dne šilet?

„Přestaň se tak hloupě ptát. Práce s amatérem je tak vyčerpávající! A co měl znamenat ten cirkus tam? Proč se

prostě nedržíš pravidel? Už nikdy nechci dělat s neukázněným hercem z *Ameriky*.“ Nabroušená slova Min-gjong mě jako kudla bodnou přímo do jednoho z mých nejcitlivějších míst – že na tuhle kariéru postrádám dostatečnou míru korejství.

„Minky,“ osloví ji He-džin varovným tónem. *Přestaň si hrát na princezničku a spolupracuj*. Je pravda, že Min-gjong už si nemůže dovolit proti sobě poštovat dalšího herce. Pokud s ní totiž nikdo nebude chtít hrát, bude brzy do romantických seriálů neobsaditelná.

„Zítra jedeme do Busanu na focení pro *Vogue Korea*,“ pokračuje He-džin.

„Jé, super. Myslíš, že tam budeme moc zajít na pláž?“ Po pláži se mi tu v Koreji moc stýská. „Anebo se mrknout do kulturní vesnice Kamčchon? Viděl jsem ji na fotkách...“

„Na to není čas,“ skočí mi do řeči He-džin.

„Nejsi na dovolené. Jsi v práci,“ poučí mě Min-gjong bez sebemenší snahy skrýt své opovržení.

„Pardon,“ řeknu dneska už asi po sté. A to den ještě zdaleka nekončí.

Vzdychnu a snažím se skrýt své zklamání. I když mě práce zavede na zajímavá místa, nemám nikdy šanci nic podniknout ani si nic prohlédnout. Nemůžu na atrakce v zábavním parku Lotte World, nemůžu se podívat na výměnu stráží před palácem Kjongbokkung, prostě nic. Nechci, aby to vyznělo, že mám krizi středního věku, nebo tak, ale mám pocit, že mi mládí protéká mezi prsty.

„A Čin-soku,“ z myšlenek mě vytrhne příkrost jejích slov, kterou si He-džin získá mou plnou pozornost.

„Snaž se během rozhovorů a při focení víc prodat svoje city k Minky. Žádné vtípky. Žádný sarkasmus. Všichni z tebe musí mít pocit, že k sobě něco cítíte.“

Abych v srdcích fanoušků rozdmýchal emoce pro náš vztah na obrazovce, musím celý svět přesvědčit o tom, že Min-gjong miluju i v osobním životě. Když mi He-džin řekla poprvé, že se to od nás prý očekává, myslel jsem, že si ze mě utahuje. Rychle jsem si ale vzpomněl, že ona smysl pro humor nemá. A ta výhrůžnost v jejím hlase mi rozhodně neujde. Buď to přesvědčivě sehraju, anebo budu riskovat, že se druhá série nenatočí a já přijdu o práci. Ale jestli mi lidi vážně baští, že mám tuhle holku rád, tak asi fakt budu Herec s velkým *H*.

Podívám se na Min-gjong: má zavřené oči a v uších sluchátka. Já jsem v tomhle ještě zelenáč, ale ona už mazák. To proto je jak hromádka neštěstí? Až mi pohasne zář slávy, skončím taky jako vyřízená osina v zadku?

Ne, to nedovolím. Ano, tahle práce není žádný med, ale jsem slavný. Lidi mě poznávají na ulici. Skandují moje jméno. A navíc za to dostávám zapláceno. A to je v tuhle chvíli to jediné, na čem opravdu záleží.

„Tak to byla katastrofa.“

Moje mladší sestra Čin-hi se vždycky uměla hezky vyjadřovat.

„Pšt,“ snaží se ji umlčet moje máma (jako by se jí to už někdy povedlo). Všichni sedíme v ordinaci a vyčkáváme příchodu doktora a jeho zpráv.

Od chvíle, kdy jsem se pokusil pomoci té fanynce, šel celý můj den z kopce. Stylistka mě nazula do příšerně

tvrdých kotníkových bot a pokaždé, když jsem se zašklebil bolestí, mi opakovala: „To bude dobrý, jsou od Diora.“ Na což můj kotník zahulákal: „Mně je Dior u řiti!“

Sotva jsem se v nich dobelhal na filmový set, kde s námi dělali interview, při němž se mi celou dobu kroutila tvář bolestí. He-džin stála za kamerou 1 a tvář kroutila taky – ale spíš zlostí.

A proč nepřilít olej do ohně: někdo se mě při rozhovoru zeptal na můj život před tím, než jsem se poprvé objevil v televizi. Vůbec netuším, proč by to někoho mělo zajímat. A já úplně oněměl. A nerozmluvil jsem se doteď.

Otěží se místo mě nicméně chopila vždy profesionální Min-gjong, která chytila příležitost za pačesy.

Celý dav jí zobal z ruky. Když se rozplývala, jaká to je slast se mnou na seriálu spolupracovat, všichni se mohli roztéct. Když zmínila, jakou má radost, že jsme se tolik sblížili, dav vzrušeně zavzdychal. A když pak došlo na vyprávění o tom, jak jsem byl jako malý nemocný, dohnala je všechny k slzám a pokračovala. Jak mi táta zničehonic umřel, a my se tak ocitli ve finanční tísní. Jak jsme přijeli do Koreje a prosili jeho rodinu o pomoc a jak se k nám otočila zády. A jak jsem to všechno překonal a stal se tím, kým jsem dnes. Bez mého souhlasu vyradila celý můj životní příběh až do posledního choulostivého detailu.

Min-gjong neměla v dětství ani problémy se zdravím, ani s penězi. Jenže takovým příběhem si popularitu ani fanoušky nezískáte. Proto si nově zvolila strategii, že se připoutá ke mně a srdce fanoušků si získá takhle. Rolí starostlivé dívky, která miluje svého hereckého kolegu, si upevňuje místo v tomhle partnerství a zároveň tím jistí